

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku Z. K.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji obecnie Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2013 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w /.../
z dnia 10 maja 2013 r.,

1. oddała zażalenie,

2. zasądza od Z. K. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 10 maja 2013 r. na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną Z. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 lutego 2013 r. –

podnosząc, iż odwołujący się nie wystąpił o uzasadnienie tego wyroku, co stanowiło niezbędny warunek zaskarżenia wyroku skargą kasacyjną.

Postanowienie to zaskarżył w całości zażaleniem pełnomocnik Z. K., zarzucając:

„1. Naruszenie art. 387 § 4 k.p.c., który stanowi, że jeżeli uzasadnienie nie zostało sporządzone, a w sprawie została wniesiona skarga kasacyjna lub skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sąd drugiej instancji sporządza uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia w terminie dwóch tygodni od dnia wniesienia skargi.

2. Naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. z uwagi na to, iż skarga kasacyjna została wniesiona w terminie i spełniała wszystkie wymagania przewidziane w art. 398 k.p.c.”

W uzasadnieniu zażalenia podniósł, że postanowienie Sądu Apelacyjnego jest niezgodne z prawem, zwłaszcza z art. 387 § 4 k.p.c., zgodnie z którym jeśli w sprawie została wniesiona skarga kasacyjna, a nie zostało sporządzone uzasadnienie Sąd drugiej instancji sporządza uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia w terminie 2 tygodni od wniesienia skargi; tak więc Sąd Apelacyjny powinien sporządzić uzasadnienie na mocy tego przepisu i przekazać skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego celem rozpoznania.

W odpowiedzi na zażalenie pełnomocnik organu rentowego wniósł o odrzucenie zażalenia z uwagi na jego braki formalne; ewentualnie – o oddalenie zażalenia, a także – o zwrot kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną. Podstawą odrzucenia skargi kasacyjnej było ustalenie, że pełnomocnik skarżącego nie zażądał uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji. Relevantny w tej kwestii jest art. 398⁵ § 1 k.p.c., zgodnie z którym skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej.

Sąd Najwyższy podzielił utrwalone stanowisko judykatury Sądu Najwyższego, w myśl której unormowanie przewidziane w art. 398⁵ § 1 k.p.c. należy rozumieć w ten sposób, że dwumiesięczny termin liczony jest od prawidłowego doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem, tj. zgodnego z wymaganiami przewidzianymi w art. 387 § 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013 r., II CSK 584/12, LEX nr 1331268). To oznacza, że tylko wtedy, gdy strona w terminie tygodniowym zażądała doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem, można mówić, że spełnione zostało wstępne wymaganie dla powstania możliwości wniesienia skargi kasacyjnej. Natomiast, gdy z takim żądaniem nie wystąpiła, lub też występując z nim przekroczyła tygodniowy termin do zgłoszenia żądania doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem (art. 387 § 1 k.p.c.), przewidziany w art. 398⁵ § 1 k.p.c. dwumiesięczny termin w ogóle nie może rozpocząć biegu, a tym samym niemożliwe jest wniesienie skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 1999 r., II CZ 23/99, OSNC 1999, nr 11, poz. 195).

Pełnomocnik skarżącego w uzasadnieniu zażalenia nawet nie próbuje polemizować ze wskazaną judykaturą Sądu Najwyższego, wskazując jedynie treść art. 387 § 4 k.p.c. Przepis ten, regulujący sporządzenie przez sąd z urzędu uzasadnienia orzeczenia w sprawie, w której wniesiono skargę kasacyjną lub skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie odnosi się jednak do niesporządzenia uzasadnienia orzeczenia przez sąd drugiej instancji w sprawie, w której skargę kasacyjną wniosła strona. Jest to konsekwencja regulacji art. 398⁵ § 1 k.p.c., uzależniającej dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę od doręczenia jej orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Jedynie wniesienie skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka możliwe jest w sprawie, w której nie sporządzono uzasadnienia orzeczenia.

Stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną.

W tym stanie rzeczy zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zasądził od skarżącego na rzecz organu rentowego, który złożył odpowiedź na zażalenie z wnioskiem o przyznanie kosztów postępowania zażaleniowego, kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).